

INICI DE LA SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE L'ANOIA-SEGARRA

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó – 30-1-2014

Dijous de la III Setmana del temps ordinari - Any II:

2Sa 7,18-19.24-29 // Sl 131 // Mc 4,21-25

La visita pastoral és un «autèntic temps de gràcia i un moment especial, més encara, únic, per a la trobada i el diàleg del bisbe amb els fidels; és com l'ànima del ministeri episcopal» (*Pastores gregis*, 46), com ens recordava el beat Joan Pau II, papa. Per això, perquè és i ha de ser sempre un esdeveniment de gràcia i salvació, cal que iniciï la segona visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra amb la pregària. I la pregària la faig, juntament amb tots vosaltres, prop del sepulcre del bisbe sant de la nostra diòcesi, sant Bernat Calbó, tot seguint les petjades del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic.

Amb aquesta visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra, conclouré, si Déu vol, la segona visita pastoral a tota la diòcesi. Han estat i seran molts els dons que el Senyor ens ha fet i ens farà a tots nosaltres. De fet, la visita pastoral, si es viu des de la fe, és una vertadera Pasqua, en el sentit, que és un pas del Senyor per les parròquies i comunitats de la diòcesi.

És, doncs, amb la pregària com iniciu la visita pastoral a un arxiprestat de la diòcesi. I precisament en la primera lectura hem escoltat la pregària que el rei David adreça a Déu després de rebre la promesa d'un llinatge etern. El seu prec és una humil acció de gràcies, tot reconeixent el gran do de la promesa i, al mateix temps, la seva indigència, la pobresa, davant els dons que Déu li fa. Sempre ha de ser així la nostra pregària perquè pugui arribar al cor de Déu i, en el nostre cor, s'hi faci present el do de la salvació. Solament el cor humil pot rebre els dons de Déu. Però, ¿qui podrà viure en la humilitat que vol el Senyor i que és pròpia de la nostra condició, si el mateix Senyor no ens fa el do de la veritable humilitat? Cal demanar el do de la humilitat, que no és res més que el do de la veritat. I la pregària és un lloc de «veritat». No és possible pregar sense la veritat humil del reconeixement del que hi ha en el nostre cor, encara que sigui orgull, i, sobretot, sense el reconeixement de l'amor misericordiós de Déu, l'únic que pot enderrocar tot orgull i tota saviesa humana, per a portar-nos a la veritat del nostre ésser i a la veritat del Déu sempre fidel en el seu amor.

Les promeses que Déu havia fet al rei David eren a favor del poble i del seu llinatge. Però el poble d'Israel, a través de la seva història d'infidelitat i desfeta, viu aquestes promeses des de la fe, quan de fet la monarquia davídica ja ha desaparegut. Tot i l'obscuritat de la prova, en la seva pregària el poble expressa la confiança en la fidelitat de Déu, que, malgrat totes les aparences, no podia faltar a la seva promesa. Déu és sempre fidel. Encara més, ell és el fidel, l'únic digne de confiança. La fidelitat de Déu és la que fa possible la nostra fe i la nostra fidelitat.

L'amor misericordiós de Déu, font de les seves promeses, aconpleix amb escriu les promeses a David i el seu llinatge en Jesús, el Fill de David. La seva reialesa és sobre Israel i sobre el nou Israel, que és l'Església, el nou Poble de Déu. Tots els pobles són cridats a participar en l'única Església de

Jesucrist, per tal de fer de tots ells l'únic Poble de Déu. Certament la misericòrdia del Senyor és eterna i s'estén a totes les generacions.

Amb la certesa de l'amor misericordiós de Déu que mai no abandona la seva Església i posant tota la confiança en la gràcia infinita de Déu, és com cal iniciar la segona visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra. Són molts els dons de Déu a favor de les parròquies i comunitats d'aquest arxiprestat i són molts els dons que el Senyor ens vol fer en la visita pastoral. Cal pregar perquè el meu pecat no sigui obstacle a aquest moment de gràcia a favor del Poble de Déu.

Qui hi ha que porti un llum per amagar-lo sota una mesura o sota el llit? No és per posar-lo en un lloc alt?, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Amb aquestes paraules entenem clarament que l'Evangeli, la Bona Nova de l'amor de Déu, és llum, i que, com el que és, no ha estat pas proclamat i acceptat per a tenir-lo amagat. Evangeli que no il·lumina és una contradicció impossible d'imaginar en una comunitat cristiana. La llum sempre il·lumina el seu entorn, com el foc escalfa a qui s'hi apropa, com l'aigua amara allò que toca.

Tots i cada un dels cristians som llum en Jesús, el qui és la llum del món. Ho som, no per les nostres qualitats o àdhuc per les nostres obres, sinó perquè Jesús és present en el nostre cor. Ell és l'Evangeli. No hi ha cap altra bona notícia. I ell, Jesús, és la Bona Notícia que molts dels germans que tenim al nostre entorn encara no coneixen, i com que no el coneixen no l'estimen. Perquè com es pot no estimar el qui és l'amor mateix?

Sempre, però en aquests moments encara més, ens cal llançar-nos, tots i cada un de nosaltres, personalment i en comunitat, però sempre en l'Església, a la gran aventura de la Nova Evangelització enmig nostre, amb els nostres parents i amics, amb els nostres veïns i amb els qui trobem en el camí de la nostra vida. El papa Francesc diu que en aquests moments és «més imperiosa que mai la urgència missionera de fer ressonar la Bona Notícia de Jesús» (cf. *Evangelii gaudium*, 288).

El mateix papa Francesc afegeix: «Sortim, sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist... M'estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats. No vull una Església preocupada per ser el centre i que acabi clausurada en un embolic d'obsessions i procediments. Si una cosa ha d'inquietar-nos santament i preocupar la nostra consciència, és que tants germans nostres visquin sense la força, la llum i el consol de l'amistat amb Jesucrist, sense una comunitat de fe que els contingui, sense un horitzó de sentit i de vida» (ibídem, 49).

Dono gràcies a Déu, reconeixent els dons de gràcia i santedat que fa contínuament en la seva Església, en particular, en totes les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra. I prego confiadament per tots els qui formen aquestes comunitats perquè diguin el seu «sí» generós a la crida a esdevenir enmig del nostre món evangelitzadors. Pregueu perquè el vostre bisbe sigui un autèntic do de Déu per a tots vosaltres per

la fidelitat, el servei i la santedat. Pregueu perquè compleixi el que el papa Francesc ens diu: «El bisbe sempre ha de fomentar la comunió missionera... A tal fi, a vegades estarà al davant per a indicar el camí i atendre l'esperança del poble, altres vegades estarà simplement enmig de tothom amb la seva proximitat senzilla i misericordiosa, i altres cops haurà de caminar darrere el poble per ajudar els ressagats i, sobretot, perquè el ramat mateix té el seu olfacte per a trobar nous camins» (ibídem, 31).

Ens encomanem els uns als altres en la pregària. Sabem que els sants intercedeixen per nosaltres. A ells ens encomanem: a sant Bernat Calbó i a tots els altres sants i beats de la nostra diòcesi. Que Maria, mestra de pregària humil i confiada, ens ajudi a dir el «sí» que el Senyor espera de nosaltres en aquest moment de gràcia i de salvació. Amén.